

Szerkesztőségi iroda:
Brassai utca 60. sz. alatt,
horv. a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó-hivatal:

Pollák Mór könyvnyom-
dája, horv. a hirdetések és
előfizetési pénzek bérmen-
tesen intézendők.

NEMERE

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap,
a háromszéki „Háziipar-egylet”
és a s.-sztyörgyi „önkéntes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
kint kétszer:
szombaton és szombaton
előfizetési feltételek:
helyben háshorodva vagy
vidékre postán küldve:
Egész év . . . 6 ft. — kr.
Fél év . . . 3 ft. — kr.
Negyed év . . . 1 ft. 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos posztóért, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyitlatter sora 15 kr.

Előfizetési felhívás

NEMERE

című politikai, társadalmi és közgazdasági lap
VII. évfolyam II. negyedére.

Előfizetési feltételek:

március - december . . .	4 ft. 50 kr.
március - szept.	3 " — "
március - június	1 " 50 "
Külföldre egész évre . . .	8 " — "

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadó-
hivatalának Pollák Mór könyvnyomdájába
Sepsi-Szentgyörgyön küldendők

Előfizetőink szívesen kérjük előfizetéseiket
megújítani, miután felesleges példányokat nem nyom-
tathatunk.

A „Nemere” kiadóhivatala.

A keleti kérdés.

A helyzetről. A londoni táviratok után, melyek azt jelentik, hogy Ignatieff jegyzőkönyv-javaslatát fölött az orosz-angol megegyezés létrejött, — a békeremé-
nyek új tápot nyertek, — sőt a párisi „Moniteur” már
közönséget is szavaz a cárnak, — a miért Európa bé-
kéjét fenntartotta. Különben hogy a lefegyverzés kér-
désében történt-e már elhatározás, az alig valószínű;
legalább Londonból azt jelentik, hogy oda minden
órában várják Szt.-Pétervárról a lefegyverzés meg-
ígéretét, a mitől függ a jegyzőkönyv aláírása. Figye-
lemreméltó jelenség egyébiránt az, hogy a független
sajtó ezt az egész dolgot bizalmatlanul tekinti s nem
lát benne egyebet, mint legjobb esetben csak a há-
ború elnapolását, — valamint Berlinben s Bécsben
sem engedik át magukat rózsás reményeknek, amint
ez a következő két levélből írják. Berlinből ugyanis
ezt írják: „Az emberek megszokták Ignatieff London-
ba utazását” „jó jelnek” tekinteni, — hanem ha a di-
plomatián tárgyalásokban jártas és tapasztalt férfiak-
nak hiány lehet; e „jó jel” dacára oly messze vagyunk
a valóban biztosított békétől, mint például a száj és
pohár szélétől. Mert most egy oly kérdés lép előtérbe,

mely még minden háború kitörése előtt fölmerül, de
melyre a felelet ritkán volt kielégítő. Ez a lefegyver-
kezés kérdése. Iteni körökben azt hiszik, hogy Orosz-
ország azon feltétel alatt igéri meg a lefegyverkezést,
ha előbb Törökország kezdi azt. Így a dolog megint
csak Törökországon fordul meg, s valószínű, hogy a
porta ellenkezésén minden terf meg fog hiúsulni. „Kü-
lönben is a komoly politikusok nem hiszik, hogy a
„keleti kérdés”-t lehetséges lenne jegyzőkönyvekkel
oldani meg.” — A bécsi levél ezeket mondja: „A
vérmes reményűek minden békeöröme dacára bizonyos
elő igyázzattal kell tekinteni a helyzetet. Nem szabad
felelni, hogy a kedvező londoni hírekkel egyidejűleg
kedvezőtlen tudósítások érkeznek a török-montenegrói
békealkudozásról, — hogy a fegyverszünet f. hó 20 án
lejár, s hogy a törökök és a felkelők közt már az
utóbbi napokban jelentékeny összecsapások fordultak
elő, — s hogy végre a Törökországban uralkodó han-
gulatot illetőleg aggasztó hírek származnak. Mindent
fontolóra kell venni, mielőtt a föltétlen béke boldog-
ságának átengednék magunkat. Az orosz lefegyverke-
zési záradék sem valami megnyugtató. Oroszország
ebbéli ígéréte ugyanis csak föltétel, a mennyiben
azt kívánja, hogy előbb Törökország fegyverkezék
le. Minthogy pedig Konstantinápolyban a viszonyok
olyanok, hogy a porta majdnem e két választás előtt
áll, háború, vagy ferdalod, — e szerint a lefegy-
verkezésre nem igen lehet gondolni. Ily körülmények
közt kissé mérsékelni kell a béke-reményeket, bár-
mennyire ohajtuk is, hogy azok megvalósuljanak.”

Konstantinápolyból jelentik: A montenegrói bé-
ke követek 19 dikére, hétfőre, utasítást vártak Cetin-
jéből. — Azt hiszik, hogy az Anglia és Oroszország
közti közlekedés megfogja könnyébiteni a Montenegró-
val való alkudozások folytatását; ez esetenben —
minthogy a fegyverszünet 20 án letelik — a török
csapatok parancsot kapnak, hogy védelmi állásban
maradjanak. — Harminc senator már kifejezetten;
köztük több nem-muzulmán is van. — A nemzetgyű-
lés megnyitása hétfőre, 19-dikére volt kitűzve
A kisázsiai kurdok 20,000 gyalog és ugyaneannyi
lovas önkéntest ajánlottak fel a török kormányknak
az orosz elleni háborúra.

Szentgyörgy-Szemerja.

Szemerjának Szentgyörgyhez csatlakozása ügyé-
ben el kell mondanunk egyetmást, mert az ügy pár
szemerjai vezérszereplő közreműködése következtében
annarra elmerésedett, hogy a közbiztonság megzava-
rása is kilitásban van.
Mint értesültünk a közelebbi közgyűlésen a köz-
ségi bíró úttelgekkel fenyegeti Szemerja egyik leg-
intelligensebb egyénét, ki a csatlakozás keresztülvi-

tele mellett van. Azon egyének, kik a csatlakozás
mellett vannak — gorbomba megtámadásokban része-
sítettnek, eljárásuk nyíltan hibáztatik s bár Szemerja
érdekét a leghelyesebben ő fogják fel — méltányta-
lanul hibáztatnának és támadnának meg.

Ily eljárás szép és kedvező színben tünteti fel a
csatlakozás ellenzőit, mert az ők befolyásúknak kell
tulajdonitannak a megtámadásokat.

Szemerja vagyon kezeléséből a egyes egyének-
nek a község rovására történt eljárásról — kimerítő
és hiteles tudósítás fekszik előttünk — ezt mielőbb
közölni fogjuk s pár vezérszereplő fotográfiáját is fe-
fogjuk mutatni, hadd ismerje meg Szemerja azon egyé-
neket, kik fejlődésért, jövőjéért kicsinyes egyéni érdekek
miatt kockáztatni elég merészek.

Megyénk köztisztelőiben álló alispánját, a járási
szolgabíró urat, ki ép Szemerján lakik, kérjük intéz-
kedni a tekintetben, hogy Szemerján a személybizton-
ság megzavarva s egyes egyének insulatioknak kitéve
ne legyenek.

Erősen hiszük, hogy a csatlakozás kérdése min-
den ellenzés dacára keresztülmenen, mert megyénk
bizottmányi gyűlése, a magas kormány ép Szemerja
érdekében e kérdésben Szentgyörgynek fog igazat
adni s a csatlakozást kimondják azon községet illető-
leg, melynek egyes polgárai önző eljárása annak jó-
vőjét, jólétét fenyegeti.

Szemerja polgárainak fel kell saját érdekei öm-
tudatára ébredni s határozni úgy, mikép e község
érdekei követelik

A „Székely-kivándorlásról.”

(A székely mivélődési és közgazdasági egylet évkönyvéből.)

A székelykivándorlásról évtizedek óta sokat ir-
tak már, olykor nagyon is szomorú dolgokat. Epen
ezért a „Székely mivélődési és közgazd. egylet”
mindjárt megalakulása után első teendői közé száni-
totta e kérdés alapos tanulmányozását. Az eddig be-
gyűlt adatok ha nem derítik is fel a székely kiván-
dolás miben állását teljes részletességgel, vetnek annyi
világot mégis a sokat hangoztatott kivándorlásra, hogy
arról magunknak némi helyes tájékozást szerezhettünk.
Addig is tehát, míg e kérdéssről kimerítőbb ta-
nulmányokkal állhatnánk elő, olvasóink tájékoztatása
végett szükségesnek tartottam a székelykivándorlás
miben állásáról több oldalról nyert adatok a felvilá-
gosítások alapján nézetemet röviden előadni.

Ha a székelykivándorlásról szólunk, háromféle
kivándorlást kell megkülönböztetnünk, u. m. 1. nap-
számos kivándorlást, 2. cseléd kivándorlást, és 3. vég-
leges kivándorlást.

A napszámra való kivándorlás tavasszal és nagy
munka idején, különösen aratókor és csépléskor szo-

— mert minden honfi hónapok harcosa és lovagja
egyszersmind.

— Tehát már harcoltál honodért, holott én azt
hivém, hogy Chigonia és a szomzéd szigeteket terjed
egész világod, és csak Venecia lagunán hangoztatják
szivet és lelket emelő szép dalaidat.

— Te érted almain tündér leánya, kiért, hogy
egykor birhassalak, lemondék egy időre honomnak
sötétkéek egéről, mely titku hullámainról, lagunáiról, le
ama boldogságról, hogy palotát erkélye alatt zengj
hessom dalaimat, melyeknek lelke, élete, jövője egy-
dül te vagy!

Eközben az ifju a lányt átölelé és egyszersmind
előtte térdre hullt.

— Jól van tehát Giacomo, mert hisz csak nek-
ked lehet jogod hozzám így szólani. En is bevallom
itt, e, bár mesterkélte természet ölen, hogy tied lehes-
sek; föl kell ez alkalmat használnom, bevallom, igen,
hogy mióta eszmélek és dalaid hozzámig hatottak, te
és mindig csak te foglalkoztattad szívemet, lelkeket.
S midőn benned honom költőjét bámultam, ki az isze-
ni szikráit, alatt születte bár, oly mértben öröklé:
egyszersmind az ifjut szeretni tanultam, és e szerelem
nőtt, fejlődött életemmel, éveimmel. Most, hogy ki-
vívni akarod birhatóságomat, becsülni is tanultalak. Ha
valaha férfiu birja szívemmel együtt kezemet, az csak
te lehetsz, Giacomo!

— Biankám! egyetlenem! Álom-e ez, vagy való?
Oh! te együtt éreztelem, nemcsak tündé a halász
Giacomo szerelmi ömlengéseit, vallomásait, melyeket
3 és hónapok ifjai ablakod és erkélye alatt pár év
óta dalokban hangoztatnak?

— Megérténa azokat, és a zárai lovagjatekokuál
már bizonyos voltam afelől, hogy értem lettél hős lo-
vaggá, mert szivedtől távol áll a nagyravagyás. De
most jer innen, vegyüljünk a tömegbe; nézd, az ál-
arcosok miud kíváncsiabban tekintenek felénk; félek,
megzavartatik e boldog óra.

— Ne félj! én, lovagod, és színeidnek viselője,

TARCA.

Adria leánya.

— Novella. —

Irta: Székely Jánosné, Ince Sarolta.

(Vége.)

A palota belső termei felől ép most nyílik két-
felé a szárnyas ajtó és egy herold stentori hangon
jelenti:

— A doge király és királynő!

Stefano doge teljes fejedelmi szímben, a köztár-
saság kétágu koronájával fején, jelent meg, karján
fiatal mostohája, Morossini Arabellát vezetve, ki a
gyász elteltével megint elfoglalá törvényesen megillető
helyét a trónon; mert Venecia törvénykönyvében meg
van írva: „Ha a doge meghal, özvegye a méltóságot
örökli — kivéve az uralkodást — mindaddig, míg
élete feddhetetlen és másnak nem nyújtja kezét há-
zasági frigykötésére.”

Arabella szépségének tetőpontján, fiatalágának
nyárszakában áll. Fejedelmi iltözéke még emeli szép-
ségét; bíbor bársony ruhája, melynek uszályát apródok
emelik, magas, bütske alakját, a korona tiszta homlo-
kát, melyet a bün leve fő nem ért még soha, mint
egy remek festményt a hozzá illő keret, akként emeli
ki, hogy a világ gyönyörködve a remekműben, bá-
mulja isten mindenhatóságát.

Hatalmas éljenzés között foglalták el mindket-
ten, ő és fejedelmi fia a trónt. Stefano tiszteletteljesen
megesokolván kezét, őt jobbfelől iltette.

Mig a szertartásos üdvözléseket fogadják, a zene
elnémult, mely osend lön. Egy óra elteltével azonban
hogy a terembe léptek, újra hangzott a zene, és ők is
elvegylültek a mulatók közé, maguk is osztva a
csapongó élvezetnek — ha mindjárt látzólagos —
nyilatkozatát.

kott történi, még pedig nagy számú tömegekben. Aki ilyenkor látja egymást erős csoportokban a székelők Csikból Moldvába, Háromszékből Romániába, Udvarhely- és Marosszékből pedig inkább Erdély belsejébe százként vonulni s nem tudja ezen vándorlásnak okát: természetesen jöhet arra a gondolatra, hogy a székelység pusztulása bizonyos, ily tömeges kivándorlás mellett rövid időn el fog zúlni.

Pedig a vándorlás e nemében nincs nagy veszély, mert ezek tömegek kevés idő múlva, vagy legkésőbb öszel mind visszakerülnek tűzhelyeikhez, haza hozván szerzeményeiket télire. Ebben tehát a székelység életrevalósága látszik. A népesség arányához képest különösen némely vidékeken kevés lévén a mivelhető föld s az is a havasok és zord égélj miatt sovány s bizonytalan termést: emegy a nép egyrésze a szomszéd állottabb tartományokba s ott szerzi meg szorgalmas munkájával a maga s családja fentartására szükséges gabonát s pénzt.

Igaz — mondja Mikó Mihály, Csikszék főispánja, igen helyesen — hogy nemzetgazdasági tekintetben ez is káros; mert egyfelől azon óriási tőke, melyet a székelynép munkás karjai képviselnek, nem a magyar hazának kamatozik; — másfelől a munkának Moldva-oláhországban keresése alatt itthon sok munka marad el napszámra hiányában; de már e bajon nem az által vélem segíthető, hogy a székelykivándorlás megakadályozására rendszabályokat alkossunk, vagy a munkakeresés végett kimenetelt nehezítsük; mert a külföldön való keresetmódtól a népet eltartoztatni eddig, míg itthon munkát adni nem tudunk, annyit volna, mint a megélhetés elé gátat vetni, — sem az által nem vélem az irt bajon segíthető, hogy a tulnépesedett székelység egy része a magyar alföldre kitelepitessék. Ezen törekvést, — mely 1848-ban és a közlebbi évtized alatt a legjobb hazafi kebleket foglalkoztatta, — egyáltalában kivihetetlennek tartom; mert a székelynép nem teleplő természetű, szük völgyeihez, erdeiehez és folyóihoz előítéletesen ragaszkodik s azon földet, melyet egykor ősei szántottak, többre becstüli s jobban szereti, mint a világon bármely mászt. Aztán a tulnépesedés is nagyon relatív; a honi gazdaság és ipar jelen állásában s különösen addig, míg a székelynép munkacereje minden egyébtől elzartan egyedül a földmívelésre fordítottak, megengedem, hogy a székelyföld némely völgyei tulnépesedettek tekinthetők; de ha a magyar törvényhozás és kormány pártfogása alatt a székelyföldnek aranyalán, rézével, vassal, (hoz zátelhetjük sával és kőszéndel) tele hegyei megnyitattak, ha havasai kebelében gyárak emelkednek, melyekben Erdély gyapja, marhabőre, kendere, lene s a székelyi erdők fája feldolgoztassék, akkor bátran merem állítani, a székelyföld tulnépesedettek tekinthető nem lesz, s a székelyföld fiait és leányait karjaik munkacerejét sem Moldva-oláhországba vinni nem fogják, sem a tulnépeség miatti kitelepités gondjaival foglalkozni nem kell.

A ki- és bejárók ezen osztályához sorozhatjuk azokat is, a kik különösen Háromszékből kereskedési céllal rövidebb időre mennek Moldva-Olahország felé, faedényeket, székelyszőttest, savanyvizet s egyéb iparcikkeket vivén magukkal eladás végett, mi után megint visszatérnek.

A cselédkivándorlás részint Oláhországban, részint az erdélyi s különösen a közel fekvő szászvárosokba, Brassóba, Szászvárosra, Medgyesre, s Szebenbe történik. Leginkább szegény sorsu leányok mennek elég nagy számmal szolgálni; ezek közül kevesen, leg-

inkább a Kolozsvárt s más magyar városokban szolgálnak, megügyesedve s jól kiöltözve térnek egy vagy több év után vissza s megint hasznos tagjaivá válnak a székelységnek; nagyobbbrúzik azonban — mint Daniel Gábor udvarhelyszéki főispán is írja — fájdalom, elaljasodik, kicsapongó életet folytatva, nem csak rokonaikat, hanem a községeket is kórházi költségek fedezésével terheli és ha visszatérnek is, nem válnak azokból oly jó falusi gazdaszonyok, mintha falukon szolgáltak volna, s fiatal éveiket mezei munkával töltötték volna el. Sokan kivált az Oláhországba kimentek közül, nem is térnek vissza, elpusztulnak a távolban, vagy jobb esetben idegenekhez mennek férjhez s gyermekeikkel együtt idegenek közé olvadnak.

Elég szomorú, hogy sokszor magok a szegénységgel küzdő szülők küldik leányaikat, mihelyt annyira nőttek, szolgálatra, csak hogy ne kelljen tartásukról gondoskodniuk, — és szolgálnak legtöbb esetben csaknem ingyen az eltartásért, vagy ezen felül oly potombéért, melynél 10—15-ször többet kereshetne gyáros vidéken.

E nagyobbára szerencsétlen nők kivándorlását, a székelységre nézve az erkölctelenségnek e forrását, egyfelől a gyári s bázipari fejlesztésével lehetne lassanként elfojtani, mi által nyereséges foglalkozásokhoz jutnának a munka nélküli kezek s székelységek fedezésére otthon nyitattak számunkra tisztességes kereset mód, — másfelől azzal, ha nagyobb magyar városokban, magában a fővárosban is lelkiismeretes ügynökségek szerveztetnének a szolgálatra rászorult székelyleányok elhelyezéséért. Ez eszmét a székelyi egyesület bizonyosan figyelembe fogja venni. Egyelőre 2—3 helyen lehetne ily ügynökséget szervezni, melyek a vidéki választmányokkal s községek szerint a hatóságokkal is érintkezve, nagyobb nehézség nélkül eszközölhetnék a szolgálatra jelentkező székelyleányok kiszállítását s elhelyezését.

(Vége következik.)

Orvosaink.

Egy gondolat és — egy kérd.és.

K. Vásárhely, március hó.

Azt kérdi Horác Maecenstól: miképen van az, hogy senkime elégedett sorásával? Mindenki maga pályájánál szebbnek látja mászt; s mellet csak igaz marad az: mindennek megvan a maga árny — s megvan a maga fényes oldala is. Mindenki legjobban önmaga érzi, hol szorítja a cipő lábát.

Minden ember azt vélné, a legszebb állások egyike az orvosé. — Hogy szép, azt nem tagadhatni. Nemes hivatás az emberiség szolgája, a szenvedők vigasztalója, ápolója lenni, s ez az orvos fő kötelemei közé tartozik. Sir a sírókkal, nevet a nevetőkkel az ember. Így betegével együtt szenved, velök együtt örül az orvos. Így érez, vélekedik a pályáját végzett, romlatlan lelkelletű ifju, midőn a kitűzött célt elérve, szabadon lélekezik a nagykorúság, az önállóság elérésének útjaitól. Lelkületel telve emberszerető eszmékkel, hisz megtanulta felebarátjában az ember szeretni, a kartsársban az őszinte, jóakaratu barátot látni. A legmagasztosabb eszme lelkesíti ténykedésének kezdetén. Szemei előtt látja a szenvedőket, kik tudomány, művészete jótékony befolyását áldják, magasztalják.

Az ifju képzelmé merészebb, mint a sasé, midőn az fiát fészekből kicsalván, repülni tanítja és a magasból a mélységben heverő zsákmányra lecsapni kénytelen.

Az erkölcsi romlottság, melyet az ifju orvos az életbe, a küzdés terére lépve tapasztal, vajh! mi korán átváltoztatja őt. Pár év, s alig ismerjük fel barátunkban a régi egyéniséget, ki a közjóért oly lelkesült, emelkedett hangon szóla.

Keressük eme jellem-átidomulás lélektani rugóit. A kenyéririgység egyteleneq pályán sem oly nagy, mint ép az orvosin. Ennek következménye az, hogy a legutabb és legjellemtelenebb fegyverekkel kezdődik, folytatódik a harc. E pálya egyike azoknak, melyet a legkevesebb tud megítélni, megis mindenki megítélni törekszik. A „post ergo propter“ téves okoskodás mindenütt alkalmaztatik az orvosra.

A küzdelmet a nagy közönséggel, az fölveszi az ifju erő; balvédelemények, babonák, kuruzslások, stb. ezek mind legyőzhető akadályok; — tanítás, oktatás, őszinteség mindmegannyi hatalmas fegyver a tudatlanság ellen. Azonban a küzdelem saját vére, kaján irigy kartsárs ellenében, ez a legfájdalmasabb. Tanítói a tanítás ideje alatt törekedtek bizalmát megnyerni. A bizalommal tölt a nagybecstülés, tisztélet is, melylyel e jötevőinek adozék. E jeles, nagytehetségű s tudományos férfiakban őszinten barátokat látott, kik segélyök, tanácsokkal örömet sietének gyámolni őt, a gyengébbet.

Az életbe kilépve, e barátokat az ügytársak helyettesik — gondolá.

Az élet a családok tere, s vajh! mi nagy volt ifjunkt családása is! Az ügytársban nem barátot lehetni, de igen ellent, ki kaján irigységgel vajná ki szádból a falatot, melyet önfentartásodra saját fáradsággal szerzett. Viperá nyelve nem lehetet mérgesebb, mint az ügytárs, a vélt jó barát nyelve. Attól — ismerve azt — őrizkedhetsz, de ettől nem védheted magad. A nyílt ellen nyílt isakkal hiv ki küzdesre; de itt a barát álarcá alatt simulékony mosolygó arc, baráti kézzorítás az, melylyel ellened viv. — Ez az, a min csodálkozni lehet a laikusnak, s méltó csodálkozással kérdezik többen már: mi oka, hogy két orvos nem tud jól lenni egymással?

Megmondom én nyíltan e lap hasábjain: Rejlik az maga a tudományban. A gyógyászat az idővel haladott. Az ifju e haladások elsajátításával az újabb kori vívmányokkal telten kezd műlködni. Az öreg orvos, ki bármint módon (mert a receptirozás a legkevésbébbet tett birtokossá) meggazdagodott, telezivta magát mint a nadály, életének egyetlen föladata az üzérkedés lévén, a tudományal nem igen foglalatosskodott. Erzi a jámbor öreg az ifju erő tulnyomó nagyságát, fél az ifju orvostól, ki körében fölültnik, váratlan megjelenik, mint az üstökös. Sándor kicsinylette, mi az ég alatt van, az öreg orvos meg kicsinyli hosszú évek során át tett működésének ily kevés jutalmát; neki több, neki minden, másnak nem kell, nem szabad semmi!

E kenyéririgység nem hagyja őt nyugton. pihenni vánkosán. De hogy is lehet e fiatal ember, ki neki fia lehetne, az összes gyógyászat tudora, míg ő maga jámborsága alig tudja egy kicsinyke belgyógyászator oklevél birtokába jutni. Hogy is mondhatja valaki, hogy e vagy amaz ifju többet tud, mint ő? „Magadom neki a kegyelemdőfést!“ — gondolja magában a jámbor öreg, kitárja száját teljes lepecséségében, kezd uton-utófélen rágódni, piszkolódni. Miért is nem hajtja meg fejét az ifju az ő méltósága előtt? miért nem aljasodik uszályhordozóvá, kegyelövé? hogy oly vakmerő, önállóságra törekedni?! De lássuk, miként áll nemesen boszut boszúért lihegő keble.

Az ifju orvos gyógykezelésében áll p. o. valaki. A kóros állapot terjed, veszélyessé válik a betegség, közel a vég. Az ifju kiván tanácskozást; hívják az öreget. „Ő nem megy, ily ifju emberrel!“ — szól megvetőleg — „méltóságával ellenes a tanácskozás.“ El megy, mint tolvaj, belopódzva, az ifju háta mögött. Itt van az alkalom, bozújának ideje megérkezett! Az első szava: „Aha! amaz ifju böles elrontá; most én tegyem jóvá annak hibáját.“ Vág egy komoly, ag gasztó, tudományos arcot. „Mit rendelt?“ A körülállók mutatják: labdacot. „Labdacot!“ (anélkül, hogy a rendelvényt látná, tudná, mit tartalmaz mint gyógyszert) felkiált: „Szamárság! neveltség!“ stb. ily kolle giális szelid megjegyzések! Lett tehát s rendel orvos-ságot quantum satis; mert hisz a gyógygyezész all-cusnak is kell a jóból egy falat. Az ifju kis labdacsa elrontja a gyomrot, de az öreg bombardirozása a gyomorba, a fozetek, porok, stb. ez mind jó, mert ő így tanulta, így észlelte hosszú évek során. S jó is, különösen kis városkában, hol az orvosok rendszeren a gyógyszerekkel igen szép harmoniában élnek. E törvényellenes együttműködésről hallgass kronika! Jobb ez így. Eljő az idő, szólunk még erről is. Csak röviden jó azt tudni: az egyik gyógygyezész isteni munkát mivel, jól, pontosan, ha drága is, de csináln adagol, míg a másik csak tisztán pusztítja az emberiséget, rendtelent, helytelenül, mérgesen kever.

Térjünk vissza e kis epizod után előbbi tárgyunkra.

Igy civódva élnek ifjak öregekkel. S most kérdem én: ki adja meg az árát? Rendszeren a közönség; mert nem tudja, hányadán van, két szék közt marad — a földön. Ha azt hiszi: két fő többet gondol, mint egy, s kettőt hívat, még fő vau csalsa; mert a két „nagyságos ur“ szépen összevesz, egysbet nem hall az ember, mint az egyik hidedet tanácsol, a másik — csak hogy igazat ne adjon az elsőnek — megleget inditványoz, s ha még egy harmadik jó hozzá, a chaos még nagyobb, s complet.

En az orvos urakhoz fordulok s kérdem: fejtsek meg nekem e talányt!

Azt hiszem, orvosi kamarák, vagy mint Amerikában és már honunk több nagyobb sőt kisebb városában is léteznek orvosi egyetlekek létesítése által erkölcsi nyomást lehetne az ily sok nemtelenségek elháritására életbelepeltetni. Kivánatos lenne. Mi szivünkölő o hajatanok az egyetértést egy részről az orvosok között, másrészt megszűnését hallani orvosainktól: „En ide irok, oda vigyék, külsőben nem gyógykezelek!“ Mi azt hiszik, az ilyes együttfözések törvényellenesek, korellenesek. Vagy nem áll egy városnak minden gyógygyezése egyaránt hatóság felügyelet alatt? — Akkor eléggé szomorú!

Közlebb tovább gondolkodom.

Apis, ha nem is ép Lapis.

Egy pár őszinte szó K. Vásárhely t. tanácsához.

Szomoruan tudjuk, hogy a közelmúltban városunk utcáinak közvezésére s jó karbantartására kevés összeg fordíthatott a város pénztárából. Tudjuk, hogy meglevő pénzforsákra mennyire igénybe vettek a város egyéb féle kiadására; azt is tudjuk, hogy a jövedelmi forrás nyithatásra mennyi és milyen akadályok gördítettek ugy a volt, mint a jelenben fennálló t. tanács elé. Epen azért sem a volt, sem a jeleni tanácsot nem kárhoztatjuk s e tekintetben hanyagsággal ez idő szerint nem is vádoljuk.

Mindamellett is a legjobb indulattal ajánljuk figyelembe venni egy olyan utócajt, melyen aránylag legtöbbben járnak naponta, s mely elfogultság nélkül szóla — a legelhagyottabb. Ez azon utca, mely a kir. törvényesek, adóhivatal, távirda, községi-és felső népiszkolához vezet, hol különösen a tél folyama alatt nem bokáig, hanem csaknem térdig süllyed a járókelő gyermek, hivatalkon és vidéki utazó, ki peresügye elintézéséért kénytelen ezen utcan végig gázolni.

Szívesen kérjük különösen nagy reményű fiatal polgármestertünket: találjon már valami módot jelzett nyomorúságos utca jókarba hozatalára, hogy gyerme-

kit Zara térein tekintettel, szóval és szineidnek átadásával jutalmazal, most mint leendő férjed, jogot informálók érted ha kell meghalni; de hogy bántódásod legyen, az csak éltemen át lehet!

— Nem meghalnod, de élned kell, érettem! Nem azt utagád-e, midőn a babérfüzért te néked kelle nyujtanom, mint a torna leghöisebb lovagjának; „Érted meghalni üdv, élni a tulvilági boldogsággal fölér Bianka!“ és e vallomás kezes nekem egy boldogságról, melynek valótlóságát megérni nélküléd soha, de veled hiszem Giacomo!

E suttogva kiejtett szavak után karöltve, a fűterembe visszatértek.

Carneval! a szívek harcának, a boldogság és kétségbeesésének, a szilajság és szellemzikkiráknek, a szerelem és gyűlöletnek játszi, de egyszermind nagyhatalmu tejedelme!

Ünnepiesen és hosszasan konganak St. Mark. valamint Velence összes templomainak nagy és messze elhangzó, a tengeren végig zúgó harangjai. A város minden palotája, középülete meg a „sónhajok hidja“ fölött is lengenek aszebbnél szebb lobogók; zene hangzik a fényes gondokról, melyek egymást üzik fényben és telhelve vannak szép nőkkel, lovagokkal, kik mind nyáján sietnek a doge palota felé, honnan egy fényes menet indul a St. Mark egyházába kettős menyegzőre, melyen őszentsége a római pápa, ki a koronázásra jöven, Dandalo Stefano dogeának fejére sajtkezüleg tenni a köztársaság koronáját. Mielőtt ezt tenné, a fiatal Stefano doget a búszke, bájosa Cornaro Katharinával, és Strenka Giacomo pápai lovatog Velence legifjabb nobilitjéit Velence legzebb leánya, Alferini Biankával egyesíti.

Ugy volt megírva a csillagokban, hogy „Adria leánya, a szép, szent Bianka“, miként a nép őt nevezé, fölaltálja, mit óhajtott: szívének álmaid valósalu látni Giacomoja által, és hogy a költő merész ábrándjai beteljesüljenek.

keink, t. hivatalnokaink és vidéki vendégeink meglegyenek jövőre kimélve az iszonyu sártól.

K.-Vásárhelyt, 1877. márc. 18.

Egy polgár.

Al-Csernátón, márc. 18.

Tek. szerkesztő ur!

Egy alkalommal volt szerencsém a „Nemere“ t. olvasóival megismertetni, hogy községünkben milyen élhetlenséget lehet látni tüvész alkalmával; s hogy e barmadfelezeret meghaladó lélekszámmal bíró gazdag községnek milyen hitvány tűzoltó eszközei vannak.

Most azonban, a t. szerk. ur becses engedelmével, községünkben most alakult „önkéntes tűzoltó-társaság“ról írok pár sort.

Több derek polgára e községnek látván, hogy itt tüvész alkalmával csak az isteni gondviselésre bízhatik a tűz eloltása; s tapasztalván, hogy az előjáróság a helyett, hogy erőlyes intézkedéseket tenne s a buzdítaná az embereket a tűzoltásra: csak gyávaskodik s bámul a romboló lángok lobogásán, mint borjú az új kapun: elhatározták, hogy e szegényletes, cudar helyzetet megváltoztatják; és e célból alakítottak egy „önkéntes tűzoltó-társaság“-ot, s gyűjtővelkel házról házra járva, adakozásra és pártolásra szólították fel a község polgárait.

A község polgárai melegen pártolják az ügyet (ki vévén egy bizonyos részt, mely soha sem is volt semmi jó célnak előmozdítója) s lelkesen teszik össze fillereiket e nálunk igazán szükséges és valóban üdvös célnak előmozdítására.

A társaságnak körülbelül 40 tagja van. Adja az isten, hogy ne is legyen ezen közönségnek egyetlen polgára is, ki ezen társaság ügyét valamiképp előmozdítani ne igyekezzék!

Csak nehogy az történjék, hogy éppen az előjáróság igekezzék legkevésbé pártolni ezen nemes célt! — Hanem hiszen nálunk, midőn valami jó cél elbukott, mindig igazolva lett azon közmondás, hogy „fejéltől bűzhődik a hal.“

Már évek multak el azóta, hogy a közönség két nagy vizipuska hozatalát elhatározta: máj napig azonban nem érkeztek meg a vizipuskák; sőt a 800 forintot is, hogy hol van? csak azon egyének ha tudják megmondani, a kik a vizipuskák megrendelésével meg voltak bízva. . . .

Még iskola-ügyünkről is lehetetlen, hogy pár szót ne szóljak.

Nálunk még most is a nyomoru felekezeti iskolák vannak; és hogy milyen állapotban, arról szólni sines kedvem. A napokban S.-Szentgyörgyről nálunk járt Sebestyén Sándor ur, és iskoláinkat megvizsgálván, egy jelentést tett erről a tanfelügyelő urnak, melyben szakértőleg ki van mutatva, hogy ezen iskolákat rögtön kiegészíve kell átalakítani, miután a törvényeknek legkevésbé sem felelnek meg.

Nem tudjuk, vajjon a tanfelügyelő ur szándékozik-e iskoláinkat meglátogatni és erőlyesen fellépni azok ellen.

A tekintetes szerkesztő urnak alázasatos szolgálja:

Fekete András.

Az 1848/9-iki honvédek menházi bizottsága.

A s.-szentgyörgyi felolvasó-egylet jegyzőjének, tek. Vecsey Róbert urnak Sepszi-Szentgyörgyön.

Az 1848/9-iki honvédek menháza részére beklüdtött 20 ft, azaz husz forint o. értékben, 5 fényképek ára fejében 5 ft és a menháza részére 15 ft, összesen 20 ft kézhezjutását midőn jelen sorainkkal elismerjük, nyugtatjuk, egyszersmind megragadjuk az alkalmat, hogy ezen nagylelkű adományozásáért szerencsétlen honvédtársaink nevében, kiknek szenvedései ez által is némi enyhülést nyernek, — hálás köszönetünket ki-jelenthesstük.

Hazaifni tisztelettel maradunk

Budapestben, 1877. március 12-én

a bizottsmány nevében:

Ambrus József,

Tassy Becc László,

menházi ellenőr.

örnag és pénztárnok.

M e g h i v á s.

A „dálnokkúri vándor tanító-egylet 1877. márc. 31-én Dálnokban a községi iskola termében reggeli 8 órakor ülést tart, melyre egy a rendes és pártoló tanítói és polgári tagjai, mint minden neveléstgy iránt érdeklődők szívélyesen meghívának.

A gyűlés tárgyai:

- 1) „Nagy László emlékezete.“ Felolvasás Sipos S. által.
- 2) „Hogyan fejleszessék a tanulók erkölcsi nevelése.“ Irta Balogh Sándor, bírálja Bathó J.
- 3) „Énektanítás a népiskolákban.“ Felolvasás Forró Ignác által.
- 4) Indítványok.

Lécfalván, 1877. március 18-án.

Kis Sándor,
értesítő.

Legujabb.

Március 21. A trónbeszédben kijelenti a sultán, hogy minden alattvaló nemzetiség, valláskülönbség nélkül ottomán lett. Montenegróra nézve külön előterjesztést ígér; a konferenciára megjegyzi: a hatalmak-

kal az eltérés nem a dolog lényegére, hanem alkalmazására vonatkozik, törekszik a birodalom helyzetében és kormányában haladást biztosítani, de elhárít minden okot, mely sértés lenne a birodalom méltósága és függetlensége ellen, időre bírom — nyg mond — békés szándokaim loyalitásának bebizonyítását.

Hírlik, hogy a porta visszautasít mindenféle jegyzőkönyvet, ha aláírnia, a diplomaták elfogalmak állásukat. Anglia és Oroszország közt differencia forog fenn a jegyzőkönyvre nézve; Savfet az ügynököknek kijelenté, hogy a trónbeszédnél határozottabb ígéretet a sultán nem tehet.

Egyveleg.

Egyik egyetemi tanuló szünnnapokra hazakerkezett szülőihez.

Atya kérdezte tőle:

— Miként sikerült a próbatét?

— Nagyon jól! — felele amaz — Oly jelesen feleltem, hogy a próbatétet általános kívánatra ismételnem kell!

Tanító: „Hány óra van egy napban?”

Tanítvány: „Huszonöt.“

Tanító: „Hogyan?”

Tanítvány: „Hiszen imént mondotta a tanító ur, hogy a nap most már egy órával hosszabb.“

Egy paraszt lassankint majdnem minden vagyonkáját fia neveltetésére fordítá. Midőn látá, hogy az még sem tanult semmit, így sohajtott föl: „Hány tehdn árába került ez az egy ökör?”

— Nem szegényled magad — szóla az apa fiához — már három éve, hogy mindig ugyanazon egy osztályba jársz?

— Miért? — felelt a fia — tanítónk már tizenkét évig járt abba az osztályba!

Bizonyos anya egyik reggel kiváló gonddal ültötözté lánykáját, úgy, hogy a gyermek kérdzősködött a pipere után. Mire az anya válaszolt:

— Hát már felelted, hogy ma az öreg anya születésnapja van? Azt fogod fűdvözölni s istenhez imádkozzandaz, hogy még soká tartsa meg s engedje még igen öregge lennie.

— Ah, kedves mamám! — válaszolt a gyermek — inkább azért imádkozom istenhez, hogy tegye ismét fiatall, ugys már elég öreg!

Egy adósságban fulig uszó embernek, ki mindig vig és jókedvű volt, azt mondá egy barátja:

— Neked mindig jó kedved van; azt csudálom, hogy tudsz egy percig is aludni.

— En meg azon csudálkozom, — felelé az adós — hogy hitelezőim tudnak aludni, holott tudják, hogy sohassem fizetek meg nekik.

„Itt a mi falunkban megélhet kegyelmed“ — mondá a bíró az ujonnan fogadott falukövácsnak — „mert ha itt meg nem él, másuti ha megöli is magát a munkával, mégsem él meg.“

Egy valaki elvesztett kocsijáról 1 kis hordócska pálinkát. Már jó darabot haladott, midőn észrevette, s lélekszakadva sietett vissza. Szerencséjére egy ember jött szemközti, kitől jó reményül kérdé:

— Földi! nem talált egy kis hordó pálinkát?

— Nem biz én atyafi, mert ha találtam volna, most a hordót üresen, engem pedig tele látna kend.

— felelé az ember.

V E G Y E S.

— Rablással párosult betörés. Városunk 23-ra viradólag reggel hallatlan merész betörések és rablások színhelye volt. A betörést, mint gyanítni lehet szervezett banda követte — még pedig bánátsusi cigány-banda, melynek férfi tagjai Szentkirályt elfogattak és gyanura letartóztatták. A betörést Gál Károly városi házi épületében lévő boltján kezdték, s miután azt, mint új boltot — teljesen üresnek találták — érintetlenül hagyták. Másodsorban Fogolyán Kristóf kereskedőnek a Bogdán-család omeletes háza alatti boltját törtek fel. A boltját egészen felhasították — a zár letörve s az utcára dobla — a kereskedésben benn a fiókok, kereskedelmi cikkek össze voltak hányva s részben az utcára kidobva. A fiókokban lévő mintegy 120—150 ft ezüst és rézpénzt magukkal viték — s pár tucait zsebkendőit rabolták el. Bogdán András és István urnaknak Fogolyán Kristóf kereskedésével összeköttetésében lévő iródtját feltörték, mintegy 200 ft készpénzt elvittek, a Wertheim-kassa ajtaját összetörték s az ott lévő rézpénzt elvittek — az irományokat össze-vissza hányták — a kassa lakajját összetörték, a kassát azonban nem sikerült feltörni. Hari Gyula szomszédos boltja ajtaját felleszeggették, de erőnek találván, nem törtek fel. Bogdán testvérek magtárát feltörték, de látván, hogy elvihető értékes holmi és pénzre kilátásuk nem lehet, a belső ajtót nem törtek fel. Hadnagy Józsefnek „Bazár“ alatti szeglet-boltja falát bontani kezdték — a munkát azonban nehézség találván, abban hagyták.

Kezdünk nagy város lenni — a rablások nálunk is kezdetüket vették — a vagyonbiztonság rossz lábón áll — rendőrségünk igyekezzék az éjeli rablások megakadályozására szigorú intézkedéseket tenni. A rabló-banda közül tizenegyet sikerült elfogni, 5 elugrott. A rablóknak minden eshetőségekre el kellett készülvén lenni, mert egyik kirabolt bolt előtt vastag dorong-

kat találtak. Raffinírozott rablókkal van dolgnuk, mert különben alig merészelték volna a piac kellős-közepén, vendéglő, kaszinó, a rendőrség, több korcsmá szomszédágában lévő boltokat kirabolni, feltörni.

— Mükedvelőink ápril 2-án husvét másod napján egy 3 felvonásos vígjátékot fognak előadni. Az előadást táncvígvalom fogja követni. Ez előadásra előre is felhívjuk közönségünk figyelmét.

— Ugron Gábor, földbírtokos, volt orsz. képviselő és Z. Knöpfler Mari k. a. esküvője szombaton d. e. 11 órakor folyt le M.-Vásárhelyt igen válogatott díszes társaságban a menyasszony szülői házában. Az esketési szertartást Kovács Ferenc főesperes és Tolnai Lajos egyházi férfiak végezték. Rövid reggelizés után a boldog ifjú pár d. u. fél 1 órakor már tovább rohogott a déleget vőlegény bírtokára. Koszoru-leányok: báró Bornemisza Anna, Spech Berta, Szilvássy Zerna és gr. Lázár Gizella voltak, a vőfélyi tisztet Ugron István, Tribusz Gusztáv, Görög József és Máriaffy Dávid teljesítették.

— Uj gyilkolószer. Egy Perestyákó nevű musz. ka nem rég egy sajtóságos ágyuszerkezett talált fel. A készülék szárazföldi monitornak nevezhető, a menyenyiben kerekében járó fedett toronyból áll, melyet gőz hajt előre-hátra. Az ágyuk és a tüzekek a toronyban vannak elhelyezve, s tetszés szerinti irányban lövöldözhetnek az ellenségre. A találmányról sokat beszélnek most a kisenyei orosz táborban, s „P. C.“ szerint, ha alkalmasnak bizonyul, az orosz hadügyminiszterium nagyobb mennyiségű ilyen szárazföldi ágyuszerkezetet szándékozik készíttetni.

— A „pszt.“ A pincér még nagyságos ur korában is különös érzékenységgel bír a „pszt“-re. Ilyenféle eset történt Sonnemman volt képviselővel, ki a múlt ülésszakon Frankfurtot képviselte. A minap a német képviselőház folyosóján jelent meg s itt társalgásba merült néhány barátjával. Egyszer csak megszólal a hívó elnöki csengettyű, — mire Sonnemman berohan a terembe s helye felé siet. Csodálkozva látja, hogy az el van foglalva. Csak most vette észre tévedését, midőn a ház általános derültségben uszott s e felkiáltások hangzottak: „Mióta választ Frankfurt két képviselője? — Ilyen hatást tesz a volt képviselőkre az elnöki csengettyű.

— Tütlelességekre fajult nemzetiségi surlódások. Szász-Sebesen, mint a „P. N.“-nak írják, az ottani oláshág, s az ott állomásozó székeley katonák között véres jelenetek történnek. Az oláh népség már többször leskelődött a székeley katonákra, s azok közül többeket megvert, e hó 9-én és 11-én este pedig 2 székeley katonát agyonütött. Az illetőket a közsérvélt között tettelek el. A megtögyilkoltak barátai e hó 13-án a gyilkolást egy boszulták meg, hogy megrohanták az oláhokat, kettőt közülük agyonverték, vagy husz megsebesítli. A katonai hatóság a legszigorúbb vizsgálatot rendelte el, az összes székeley katonákat a városba való kijárástól eltiltotta, s mi azonban a bajnak nem fogja elejét venni. A szörnyű drámanak még szörnyűbb folytatása lehet, ha a hatóságok nem interválnak. Szász-Sebesen csak 2—3 magyar család van (a többi az oláhok gyűlölködése miatt a várost elhagyta), s az ottani szász lakosság a magyarokkal rokonszenvez, a szászok az oláhoktól való féltükben kértek Gyula-Fehérvárról katonaságot.

— Egy harpagon, Ungvárott a mult héten halt meg Cucula János, ki a fővénység valódi mintaképe volt. Mindennap látható volt az a rongyos ember, ki-éheztet arcával az utcákon. Rendesen fapapucsban járt. Régebben Popovics Vazul püspök kapuér volt. Utóbbi időben a város végén saját maga által épített házában lakott. A hozzá szükséges anyagot évek során át gyűjtögette, a hol egy darab követ, vagy fadarabot látott, azt összeszedte, míg végre a kellő mennyiségű anyag összegyűlt s a ház lassan bár, de elkészült. Maga főzött magának; gyakran koldult is, az utcákon összegyűjtötte a papírszeleteket, rongyokat s azokát eladta; a levélbortékokról püspöki kapuér idejében leszedte a pecsétviaszokat s azokat felolvasztván rudakba öntötte s ismét elárusította. Egyedüli időtöltése a tilinkozás volt. Lakásának ajtaja mindig zárva volt. Hagyatéka 15.000 frtra rug. Törvényes örökei nem lévén, a hagyaték a fiscusra szállt.

— A plóiesti-predeáli vasút építéséhez — mint a „Bukuresti Híradó“ értesül — a jövő héten erőlyesen hozzátognak; a román kormány a jövő évi aug. hóig készen akar lenni vele, hogy akkor átadhassa a forgalomnak.

— Gazemberek banquetje. Az angol ember furcusa teremtése az istennek, széles e világban tudja mindenki, csodálatos passzióiról mesél a valóság. London egyik könyvnyomtatás emberbarátja például nem rég banquet rendezett a gazemberek számára, mintegy 150 urat és hölgyet hívta meg, kinek élettörténete a rendőrség könyveiben van megírva; voltak ott pénzhamisítók, megzokkott felegyencek, zsebmetszők, betörők s minden egyéb rendtőltolvajok. Az irigység sem foghatta reájok, hogy vegyes társaság került össze; mind válogatott gazemberek voltak. A lakoma előtt, — a házigazda beszédét tartott kedves vendégei figyelmébe ajánlván az istenhez való tórest és a megbecsületesedést, emlékeztette őket, hogy a kik a dologhoz kedvet éreznek, s munkába állani hajlandók, a lakoma után hagyják hátra az evégre kitett fődóles kosárkában névjegyüket. A lakoma vigan folyt le; az urak és hölgyek eltávoztva utáni a vendégszerető házigazda sietett a kosarat fölnyitni, hogy a megtörök neveit összejegyezze, s nem talált a kosárban — semmit.

— Jó tanácsok. Egy „elvénuált gavalld“ éltápasztalatait beszéle el s tanácsokat osztogatott unokaöccsöcök arra nézve, hogyan lehet a semmiből nagy gyá lenni? Beszéde a következő: „Mindenekelőtt félj

a munkától s ügyelj arra, hogy kezdő fiom legyen. A kéz finomsága és a semmitnemelés mindenki- ben azt a hitet költi fel, hogy jól megyen dolgod. Kicsin- lőleg szólj mindenről. Így azt fogják hinni, hogy min- den dolgot már jól ismerés, sőt meg is untad azzal foglalkozni. Kutasd ki az emberek gyöngéjét s ezek szerint hajudjál azoknak négy szem közt olyanokat, hogy csak úgy bámuljanak bele. Szemébe dicsé- rj mindenkit, mert az Atilla kora elmúlt, s a mai ember ezer bántalmat is elfelejt egy kis nyilvános dicséretért. Soha ne légy pár hatos és réz krajcár nélkül. Az e fajta pénz nagyobb urrá tesz csörgésével, mintha száz forint buzza meg magát zsebedben. Ha azonban bár- hól fizetni akarsz, (ezt lehetőleg kerülj) két krajcárt is csak bankóval fizess, nem gondolva a felváltás ne- lézségeivel. Ruházatotra sokat adj, mert ruhádat min- denki látja, de azt, hogy hány váltód forog az uzo- rásoknál, azt nem tudja minden ember. Es ha végre adósságokba süllyedsz? — egyszerűen csak házassodjál meg, apósod mindent kifizet helyetted. Azután foly- tad a megszokott életet. Ne pártolj semmi egyeletet, ha csak azzal haszon nem jár. Azt ugyan nem fogják felőled mondani, hogy önzetlen ember vagy, de a pa- pák praktikus embert néznek ki szemedből. Birájl meg mindent túlzásigra, akkor még szakértőnek is tartanak a bevélasztnak kritikusknak, ezzel pedig ren- desen az „elismerés“ szokott járni. Ha pedig megvé- nültsz, egy hajszálat se engedj állításaidból, így leg- alább erélyes embernek fognak tartani és bevélasztnak valami zsiros hivatalba. — Ha ezeket megtartod, és ha véletlenül pórul nem jársz, (pl. váltóhamisításért be nem zárnak) 40-50 éves korodban nagyobb ur leszesz, mint édes apád. No már most csak tessék követni a „jó tanácsokat“.

— A rabló cigány kompagniat tegnap délután kisérték Szentgyörgyre. Több mint 80 drb pulyka, tyuk, liba, különböző eszközök s más lopott tárgyak találtattak náluk. Egyik cigány férfi nő-ruhába öltö- zött s befeküdt a szekérbe, onnan húzták ki a rendő őrszolgák s átadták a jbiróságának.

Irodalom.

Tóth Kálmán prózai munkái. Koszorus költő- ket, a magyar nők kedvenc költőjét, Tóth Kálmánt sikerült rábírom, hogy lapokban elszórvá megjelent, nagy tetszésben részesült, sőt feltűnést okozott apróbb prózai műveit összegyűjtve, engedje át nekem kiadás végett. S ezennel van szerencsém a költő nagyszámu barátait és tisztelőjét értesíteni, hogy prózai művei „Trka-Firkák. Elbeszélések, emlékjegyze- zetek, novellák, jellemvázlatok s több e félélek Tóth Kálmántól“

cin alatt még e hó folytatn elhagyják a sajtót. A kö- tet a következő műveket tartalmazza:

A tizenharmadik seb. — A kinek nincs mája. — Az én 1861-iki karácsonyom. — Mikor engem Sze- ged városából per schub kisérték ki. — A kis spa- nyolviaszk-orru. — A kis kék szeműveg. — 14,615 forint. — Szerdahelyről. — A „szegény Beöthy Laci“-ról. — Kemény Zsigmondról.

Ezen, egytől egyig érdekes tárgyak képezik tar- talmát e kötetnek, mely kétféle kiadásban fog megje- lenni és a márciusi hó végéig megrendelőknak előfizetési áron megküldetni. A diszkadás (finom velin papiron) előfizetési ára füzve 1 frt 20 kr, diszkötésben 2 frt 20 kr; a népszerű kiadás ára füzve 60 kr. Tiz előfi- zetőt gyűjtök tiszteletpéldányban részesülnek.

Aigner Lajos, kiadó, Budapesten.

A „Vasárnapi Ujság“ 1877. évi 11-ik száma kö- vetkező tartalommal jelent meg:

László József (arck.) Tóth Kálmántól. — Déryné naplójából: Jászberény a mult században. Egy kará- csonyest. Mit hozott a Krisztuska? A fiuleány. — Képek a kereszties háborukból: Az első keresztiesek Magyarországon (két képpel Dorától: 1. A magyarok táborba szállása a keresztiesek ellen. 2. Mosony vár ostroma). — Adriai képek: Szmilchich, Zára. Herman Ottótól. — Cserni György és a szerb fölkelés e szá- zad elején (képpel). — A miriditák népe Albánlában. — Oláhországi népszokások. Feriztől. — Az „okkar na“ Kerekes Jánostól. — Irodalom és művészet, közinté- zetek, egyletek stb. rendes rovatok.

A „Magyarország és a Nagyvilág“ f. évi 11-ik száma következő tartalommal jelent meg:

Szöveg: Eltűvasztett alak. Regény Vértessi Arnoldtól. — Sötét hegyek. Költ. (Toinaí Lajos.) — Rajzok a madárvilágból. II. Egy „jó madár“. (Enderes Aglaja). — Egy boldogtalan története. (Jack.) Regény. (Daudet Alfonz.). — Fővárosi tárcalévl: A márciusi napokból. (Porzó.) — Szinház. (r. l.) — Zene. (s. m.) — Keleti képek. — Pihenő szarvasok. (F. J.) — „Vi- gyázz!“ (F. J.) — A szorgalmas Költ. (Karlovszky Endre.). — Az őragyártás Amerikában. — Különfélék.

Uj zeneművek. Táborzsky & Parsch zeneműkeres- kedésében Budapesten megjelent: „Ne menj el!“ Irma nótája. „Budapesti kis barna“. Dalok; zongorára szerz Széntirmaí Elemér. Ara 60 kr.

N y i l t t é r .*)

Tekintetes szerkesztő ur!

Becses lapja 19 ik számában X. Z. urnak felhívó válaszára bátorodom e néhány sorokkal válaszolni:

*) E rovat alatt megjelentekért felelősséget nem vállal a szerkesztő.

Nem tartom érdemesnek X. Z. urral tollharcot folytatni, mert amint mondja, hogy én jól ismerem — személyében nem gyanyitok mást, mint azt, ki a „Kron- städter Zeitung“-ban magát a nagyérdemű közönség előtt eléggé megszéllőztette; én tehát ily egyénnel, ha széplőden becsületem bepiszkolni nem akarom, vele minden további surlódásokat kikerültni becsületem és hivatalos állásom megkivánja. Ej uram! ha ön az, kit én soraiból gyanyitok, hogy ki legyen, akkor elé- gedjék meg cikkében álló dicsekedéseire vonatkozólag is a német eme közmondásával: „Eig-ner Loa stinkt, Anderer Lob kling!“.

Arra vonatkozólag pedig, hogy én ön alatt ál- lok: használja fel felsőbbégi hatáskörét bárhol; mert büszke vagyok arra, hogy az eredmény nem fog en- gem legkisebb mérvben is szégyentenni s rendíthetlen becsületemet megőgmatni.

Hogy beszéjék vagy hallgassak, azzal X. Z. ur, kit már fentebb is érintettem, semmitse törődjek; — azonban ezzel ujabban is egyszer s mindenkorra ki- nyilvánítom, hogy bármint okozkodjék X. Z. ur, ez úgynek e téren véget vet

Szigethi Domokos, rom. kath. kántor.

Bécsi tőzsde és pénzek márc. 22.

5% Metalliques . . . 64.35	M. földt. kötv. . . 74.75
5% nem. köles. . . 68.40	Tem. földt. kötv. 72.75
1860. államkölc. 110.—	Erd. földt. kötv. 71.75
Bankrészevények . 182.—	Ezüst 18.15
Hitelrészevények . 154.30	Cs. kir. arany . . 5.77
London 122.55	Napoleon'd'or . . 9.75

Felelős szerkesztő: Vésey Róbert.

Kiadótulajdonos: Pollák Mór.

ÁRVEREZÉS.

Alcsernáton közönsége északkeleti végén a birodalmi ut mellett a „Vig huszár“ nevű vendéglő 1 hold, 330 □öl területtel, 2 lakó, 1 ivó ház, 1 kamra, alatta egy kővel kirakott, jó pad- lás és gerendákkal ellátott hármás pincéjű fából

épült zsendelyfödélű házzal, egy fából épült zsendelyfödélű istálló szekérszinnel, egy desz- kából kerített zsendelyfödélű sütő-ház, egy fű- dött kugli és egy 8-9 öl mély fűdött kuttal az egész telek deszka-kerítéssel ellátva, folyó év április 4-én délelőtt 10 órakor a többet igé- rőnek örök áron eladatik. — Az árverezési fel- tételek megtekinthetők Alcsernátonban ev. rel. megyebíró Kovács Zsigmondnál. 3-3

Levélbeli megrendelések pontos eszközlése.

Gyönyörű szép női ruhakelmék

a legdúsabb választékban

bámulatos olcsón

megszerezhető

HAMBURGER ADOLF

divatáru-raktárából

Budapest

koronaherczeg-utca 8.

Minták ingyen és bérmentve.

3746

3-10

Csutak testvéreknél

Sepsi-Szentgyörgyön

kaphatók minden gazdasági- valódi

erfurti vetemény- és virág-magvak

jutányos árban — ugyszintén 2 darab jó szerkezetű

Singer-féle varrógepek

ára 1 darabnak 50 frt. o. é.

1-3

Dr. HANDLER MÓR

orvos-, sebész tudor, szülész és szemész gyógyít gyökeresen fényes és tartós siker biztosítása mellett mindennemű **titkos betegségeket;**

1) az önfertőzésnek minden következményeit, ugymint **magömléseket**

az ingerlékeny gyengeséget, az ondfolyást, különösen a

tehetetlenséget

(elgyengült férfierőt;)

2) **hugycsőfolyásokat** (még oly idültteket is), nemzórészek bujakóros fekélyeit és másod- rendű bujakört minden alakjaiban és elcsufításaiban;

3) **hugycsőszűküléseket;**

4) friss és idült nyákfolyásokat nőknél, az ugynevezett fehér folyást, és az onnan eredő

MAGTALANSÁGOT;

5) **bőrkiütéseket;**

6) **A hugyhólyag betegségeit és mindennemű vizeleti nehézségeket.**

Rendel naponként: délelőtt 10 órától 1-ig, délután 3 órától 5-ig, és este 7 órá ól 8-ig

Lakik: Pesten, belváros, kigyóutca 2-ik szám alatt kigyó- és városházutca.

sarkán. (Rottenbiller-féle házban) 1. emelet, bemenet a lépcsőn.

Díjjal ellátott levelekre azonnal válasz adatik és a gyógyszerek megküldetnek.

59-100